

Sygn. akt II AKa 90/16

Protokół rozprawy apelacyjnej – wyciąg

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Edward Stelmasik

Sędziowie: SSA Witold Franckiewicz

SSA Jerzy Skorupka (spr)

Protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Marka Ratajczyka

rozpoznał sprawę **A. C.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk, art. 284 § 2 kk, art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 65 kk w związku z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 9 grudnia 2015 r. sygn. akt III K 301/15

Sąd postanowił:

I. n a podstawie art. 430§1 KPK pozostawić bez rozpoznania obie apelacje A. C. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 9 grudnia 2015 r., III K 301/15, gdyż są niedopuszczalne z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Obrońca z wyboru zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 9 grudnia 2015 r., III K 301/15 w całości, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 387§2 KPK i art. 413§2 pkt 1 KPK polegającą na uwzględnieniu przez sąd wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonych kar bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, pomimo istnienia szeregu istotnych wątpliwości, co do okoliczności popełnienia zarzucanych mu przestępstw z art. 286§1 KK, w wyniku czego doszło do wadliwego uznania, że usiłował on wyłudzić mienie nieustalonej wartości, a w pozostałym zakresie do ustalenia, że dokonał on wszystkich zarzucanych mu czynów,
2. art. 4 KPK, art. 7 KPK oraz art. 410 KPK polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, zwłaszcza poprzez nieuprawnione danie wiary zeznaniom pokrzywdzonych, podczas gdy były one pozbawione waloru dowodowego z uwagi na brak dokumentów potwierdzających wysokość szkód,
3. art. 410 KPK w zw. z art. 4 KPK polegającą na ustaleniu przez sąd jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego z pominięciem tych, które wskazywały, że jego zachowanie nie wyczerpywało znamion przestępstw zarzucanych oskarżonemu,

I. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez błędne ustalenie, że oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełnianych przestępstw, gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych,

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw, jakich dokonał oskarżony oraz w relacji do celów, jakie kara powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania oraz nieuwzględnienie w wymiarze kary w dostatecznym stopniu dotychczasowego życia oskarżonego, jego postawy w trakcie postępowania przygotowawczego, stanu zdrowia oraz ciężkiej sytuacji rodzinnej, a także postawy po dokonaniu czynów, jak i w czasie postępowania sądowego, co przemawiało za orzeczeniem kary w niższym wymiarze.

W uzasadnieniu apelacji oskarżony podał, że nie zaprzecza, że dokonał zarzuconych mu czynów, jednak kwoty wskazane w akcie oskarżenia oraz w wyroku znacznie różnią się od tych, które pamięta. Nie miał możliwości ich zweryfikowania, ponieważ komputery i dokumentacja księgową zostały zatrzymane przed jego aresztowaniem.

Obrońca z urzędu A. C. zaskarżył wymieniony wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 387§2 KPK polegającą na uwzględnieniu przez sąd wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, pomimo istnienia wątpliwości, co okoliczności popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie III wyroku, zwłaszcza, co do rozmiaru usiłowania przez oskarżonego doprowadzenia innych osób do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, która to okoliczność ma znaczenie dla kształtu i rozmiaru odpowiedzialności karnej oskarżonego, co wyłączało dopuszczalność tego trybu postępowania,
2. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu poprzez nieuwzględnienie okoliczności łagodzących,
3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny, zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na okres 5 lat i obowiązku naprawienia szkody w całości.

Przepis art. 447§5 KPK wprowadza daleko idące ograniczenie w konstruowaniu zarzutów odwoławczych w stosunku do orzeczenia, które zostało wydane w jednym z trybów konsensualnych (art. 343, 343a i 387 KPK). Podstawą apelacji nie mogą bowiem być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 KPK, związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 343, art. 343a i art. 387 KPK. Odwołujący się nie może więc kwestionować ustaleń faktycznych i wysokości kary objętych porozumieniem. Podstawą apelacji wnoszonej od rozstrzygnięć opartych na porozumieniu stron mogą być zarzuty obrazę przepisów postępowania, ale tylko takie, które wskazują na ich rzeczywiste, a nie pozorne naruszenie. Przepis art. 447§5 KPK w brzmieniu ustalonym ustawą z 27.09.2013 r. ma bowiem przeciwdziałać instrumentalnym poczynaniom oskarżonych, wobec których wyrok skazujący został wydany na podstawie procesowego porozumienia.

Kontrola dopuszczalności apelacji musi być realizowana w sposób rzeczywisty, a zatem poprzez ustalenie, czy ten środek odwoławczy wnoszony od wyroku wydanego w jednym z trybów konsensualnych, oparty jest na dopuszczalnych zarzutach, a nie na zarzucie sformułowanym w sposób instrumentalny, jedynie dla zachowania pozorów dopuszczalności apelacji.

Ograniczenie w art. 447§5 KPK podstaw apelacji oznacza brak możliwości podnoszenia w niej nie tylko zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych, ale także formułowania zarzutów, które wprawdzie „nominalnie”, ale tylko dla pozorów określane są mianem „obrazy przepisów postępowania”, gdyż właściwie odczytane muszą być uznane za niedopuszczalne zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych.

Złożenie przez apelującego na podstawie art. 387§1 KPK poprzedzone zostało przyznaniem się do winy, a zatem oświadczeniem, że potwierdza, że dopuścił się naruszenia określonej normy sankcjonowanej i poczuwa się w związku

z tym do odpowiedzialności za popełnienie zarzuconych mu czynów zabronionych. Również w uzasadnieniu apelacji oskarżony podaje, że nie zaprzecza, że dopuścił się czynów, które zostały mu zarzucone przez oskarżyciela publicznego.

Prowadzenie więc polemiki z treścią poszczególnych dowodów, prezentowanie własnych ocen, co do relacji złożonych przez świadków, ich wiarygodności oraz negowanie poszczególnych okoliczności faktycznych, jak np. wysokości szkody będącej przedmiotem przestępstwa, nie może być podnoszone w zarzutach apelacyjnych od wyroku wydanego w trybie konsensualnym. Niedopuszczalne jest bowiem instrumentalne omijanie ograniczenia zawartego w art. 447§5 KPK w drodze formułowania zarzutu rzekomej obrazy przepisów postępowania, np. art. 7 KPK, czy art. 387§2 KPK,

II. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. L. 600 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego A. C. w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT,

III. zasądzić od oskarżonego A. C. 758 zł tytułem zwrotu wydatków za postępowanie apelacyjne.